

egentlig kan tale om, at Erfaringer i større Omfang kunne være samlede. Men det er det, man har tænkt sig, at man vilde ad denne Vej komme til bestemte Resultater, hvad man jo maa i Løbet af nogle Aar, med Hensyn til det Spørgsmaal, om det ikke kunde antages at være et meget almindeligt Fænomen, at Folk, skjøndt de ikke have Bryll- eller Hvidemaal, naar de første Gang møde til Sessjon, dog i Reglen ville opnaa det i Løbet af 2 eller 3 Aar derefter. Skulde det vise sig at være et meget almindeligt Fænomen hos Befolkningen heri Landet, saa var det jo dog et Spørgsmaal, om det ikke, ihvorvel denne Fremgangsmaade har sine Ulemper, det erkjender jeg, var rigtigt at bibeholde denne Regel. Jeg kan, som sagt, altsaa i Anledning af Forespørgslen kun sige det, at jeg skal have min Opmærksomhed henvendt paa denne Sag og reise Spørgsmaal ligeoverfor Krigsministeriet, saavel om Udfælgelighed af Forandring i selve Lovens Bestemmelser, som ogsaa om Udfælgeligheden af Forandring i de administrative Regler for Sessjonsbehandling og for Sessjonernes Sammensætning.

Dinesen: Det er væsentligt nogle mere almindelige Bemærkninger, som jeg af denne Sag skal tage Anledning til at fremkomme med. Jeg tror, at den Kjendtgjerning, som det jo er, at der i de senere Aar ved Sessjonerne er kasseret efter en betydelig større Maalestok end tidligere, har virket i ikke saa ringe Grad svækkende paa den mere patriotiske Del af Befolkningens Følelser for vort Forsvarsvæsen. Jeg har sporet det ved ikke saa Veligheder. Jeg har tidligere her i Thinget gjort opmærksom paa, hvorledes man f. Ex. har beklaget sig over, at Grunden til den ringe Tilslutning til Skytteforeningerne omkring i Landet var den, at der var saa Mange, der bleve kasserede. Enhver, der følger med, hvad der foregaar i den senere Tid, vil være bleven opmærksom paa, at der ved de mange Foredrag, som hidt og her holdes omkring i Landet af Folk, der interessere sig for vort Forsvarsvæsen, paa mere end eet Sted er fremkommet Beklagelse fra umiddelbare Folks Side over det Forhold, at der bliver saa mange kasserede, og at det virker svækkende paa Befolkningens Interesse for Forsvarsvæsenet. Jeg tror derfor, at, set alene fra denne Side, er der en meget væsentlig Grund for os i vort Forsvarsvæsens Interesse at arbejde paa, at dette Forhold kan blive noget anderledes. Nu mente den høitærede Justitsminister nok, at Sessjonerne ikke for Tiden behandlede Udskrivningerne mere sjuffet — den høitærede Minister brugte det Udtryk, men jeg skal ikke gjentage det, fordi jeg just ser noget særlig Betegnende deri — end de behandlede deres Gjerning ved Udskrivningen tidligere. Jeg tror dog nok, der er nogle Steder, hvor man gaar frem paa en anden Maade end tidligere, og hvor det ligger hos de vedkommende Udskrivningschefer

eller hos dem, der staa disse nærmest, at man gaar frem paa en anden Maade, og jeg tror, at man fra Ministeriets Side burde gjøre Noget for, at Forholdet kunde blive et noget andet. Jeg skal ikke i det Enkelte betegne, hvad jeg her tænker paa. Der er Et, som der blev gjort opmærksom paa af den ærede Forespørger, idet han udtalte, at, hvis dette Forhold blev forandret, vilde det bidrage væsentligt til, at Forholdet kunde blive et andet, og at Kassationerne bleve betydelig færre, end de nu ere. Dette, at man lægger Betingelsen for at kunne være tjenstdygtig til Fodfolket som Maalestok for den almindelige Tjenstedygtighed, tror jeg er et Punkt, man væsentligt maa rette sin Opmærksomhed paa. Som der blev udtalt af den ærede Forespørger, stilles der f. Ex. større Fordringer til den Værnepligtiges Fødder, naar han skal gjøre Tjeneste i Fodfolket, end om den samme Mand skulde gjøre Tjeneste ved Søværnet, Fæstningsartilleriet eller enkelte andre Waaben. Ved at forandre Forholdet i den Henseende kunde man opnaa en ikke ringe Forskjel fra som det nu er. Naar vi se paa den Tilgang, som Fodfolket iaar har faaet, saavidt jeg erindrer, er der, April- og Novemberholdet sammenregnet, tilgaaet hvert Regiment 425 Rekruter, saa vilde jo ikke saa ganske Saa blive kasserede ved Afdelingerne, og det vil altsaa deraf ses, at, naar man saa engang skal mobilisere, vil man komme til at gaa meget høit op i Aldersklasserne for at faae fyldt de enkelte Afdelinger med det Mandskab, som det anses nødvendigt at give enhver Afdeling. Endvidere tror jeg ogsaa, at, navnlig derved, at Tilgangen deles i et Novemberhold paa 100 Mand og et Aprilhold paa det Antal, der fremkommer, efter at alt Andet er draget fra, bliver Aprilholdet, Foraarsstilgangen ved Fodfolksbataillonernes enkelte Kompagnier, saa lille, at det er meget vanskeligt — i hvert Fald har jeg hørt Fodfolksofficerer udtale deres Beklagelse deraf — at faae et saa stort Antal, som det er nødvendigt for at holde tilstrækkelig fyldige Kompagniovelser. Ogsaa dette, tror jeg, er en Feil, som man meget let kan rette ad administrativt Vej ved at sørge for, at Tilgangen ikke begrænses i saa stor Udstrækning, som det er sket i de senere Aar. Jeg er nu af den Formening, at alt dette vil kunne opnaas væsentligt ad administrativt Vej ved Forhandling, mellem Krigsministeriet og Justitsministeriet, og jeg tror navnlig — jeg anser det for en Fordel — at ved Tilægsloven af 25de Juli 1880 har Krigsministeriet faaet en noget anden Interesse, havde jeg nær sagt, i Tilgangens Størrelse, end det har haft tidligere, saa at, naar man er opmærksom paa Forholdet, vil det forhaabentlig inden lang Tid kunne rettes paa den Maade, som det maa anses for at være ønskelig.

Zable: Jeg har ikke uden Vængstelse hørt paa den Forespørgsel, som det ærede Medlem